

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 07 marca 2024 r.

WNP-I.4131.41.2024

Rada Gminy Mińsk Mazowiecki

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463 i 1688, zwanej dalej „u.s.g.”)

stwierdzam nieważność

§ 6 uchwały Nr LXII.593.2024 Rady Gminy Mińsk Mazowiecki z dnia 1 lutego 2024 r. w sprawie utworzenia ośrodka wsparcia Klub „Senior+” na terenie Gminy Mińsk Mazowiecki.

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się w dniu 1 lutego 2024 r., Rada Gminy Mińsk Mazowiecki podjęła uchwałę Nr LXII.593.2024 w sprawie utworzenia ośrodka wsparcia Klub „Senior+” na terenie Gminy Mińsk Mazowiecki.

Podstawę prawną uchwały stanowi art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. h „u.s.g.” oraz art. 15 pkt 6, art. 17 ust. 2 pkt 3, art. 51 oraz art. 97 ust. 5 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2023 r. poz. 901, z późn. zm.).

W § 6 inkryminowanej uchwały prawodawca lokalny zawarł następującą regulację prawną: „§ 6. *Miesięczna opłata za uczestnictwo w Klubie jest ponoszona w wysokości o której mowa w ww. tabeli bez względu na liczbę dni pobytu w Klubie Seniora+”.*

Jak wynika z art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, rada gminy w drodze uchwały ustala, w zakresie zadań własnych, szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach treningowych lub wspomaganych. Natomiast na podstawie art. 97 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o pomocy społecznej, opłatę za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach treningowych lub wspomaganych ustala podmiot kierujący w uzgodnieniu z osobą kierowaną, uwzględniając przyznany zakres usług.

Warto zauważyć, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie sądów administracyjnych: *„delegacja wyrażona w art. 97 ust. 5 u.p.s. nie zawiera żadnych wytycznych wskazujących na czynniki czy kryteria, które powinny być uregulowane, uwzględnione przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, ustalający szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności. Uchwała rady gminy, powiatu powinna tak kształtować zasady odpłatności, by uwzględniała one zakres świadczonych usług i ich koszty.”* (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 14 czerwca 2023 r. II SA/Łd 409/23 – orzeczenie prawomocne, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 22 listopada 2022 r. II SA/Gl 1198/22 – orzeczenie prawomocne).

Powyższe oznacza, że wprowadzenie konieczności ponoszenia przez osobę kierowaną opłaty w przypadku nieobecności, mimo braku świadczenia w tym czasie na jej rzecz jakichkolwiek usług narusza zasadę ekwiwalentności opłaty, albowiem bezpodstawnym jest obligowanie osoby kierowanej do ponoszenia odpłatności za usługi, które w istocie nie zostały jej udzielone.

Warto także zauważyć, że związek funkcjonalny przepisu art. 97 ust. 5 z ust. 1 ustawy o pomocy społecznej nakazuje, aby organ jednostki samorządu terytorialnego, stanowiąc na podstawie art. 97 ust. 5 tej ustawy szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych, brał pod uwagę istotę regulacji art. 97 ust. 1 wspomnianej ustawy, co oznacza konieczność wzięcia pod uwagę przyznanego zakresu usług przy ustaleniu opłaty. Powyższe potwierdza także orzecznictwo sądowe - wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2020 r. I OSK 1307/20.

Inkryminowana w rozstrzygnięciu nadzorczym uchwała w zakresie regulacji § 6 została podjęta z istotnym naruszeniem art. 97 ust. 1 w zw. z ust. 5 ustawy o pomocy społecznej.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem judykatury wyrażonym w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził, że: *„za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności aktu jednostki samorządu

terytorialnego. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania aktów, przepisów podstawy prawnej podejmowanych aktów, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania tychże aktów.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały, w odniesieniu do ustaleń, wskazanych w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 u.s.g. skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, na podstawie art. 98 ust. 1 u.s.g., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/